

@ Orchard Literary Agency

Rádai Andrea

RÓKAZSOLT
a Margitszigeten

@ Orchard Literary Agency

Rádai Andrea
**RÓKAZSOLT
a Margitszigeten**

ISBN 978-963-587-375-3

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2023-ban.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Rádai Andrea, 2023
Illusztráció © Sipos Fanni, 2023
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2023

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Győri Hanna
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Egyed Anna

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Centrál Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

SIPÓS FANNI rajzaival

1. fejezet

amelyben megismerkedünk Rókaszolttal és lakóhelyével, és kiderül, hogy mit jelent főhősünk számára a sajátos párizsi

Rókaszolt ízig-vérig városi róka volt. Budapesten, a folyton nyüzsgő és nyughatatlan főváros szívében lakott egy szigeten, a strandon, egy hatalmas fenyőfa odvában. Lakása a föld alatt valóságos barlangbirodalommal változott, melyet behálóztak a fa gyökerei.

Volt hálósobája, amerikai konyhás nappalija, spájza, labdázó- és vendégszobája, ahol a Londonból, Szingapúrból és Nagybecskerekéről hazalátogató rokonait szállásolta el. Volt egy hatalmas raktára is, ide gyűjtötte össze azokat a strandon felejtett dolgokat, amikért nem jött vissza soha senki.

Itt tárolt például:

- 354 törölközőt (ebből 29-en volt vitorlášhajó)
- 124 félig kitöltött rejtvényújságot
- 44 úszógumit
- 54 vízi pisztolyt
- 19 és fél hűtőtaszkát (az egyiknek hiányzott a teteje)

és ezen kívül rengeteg furcsa és szokványos tárgyat. Volt például lila parókája, préseltvirág-gyűjteménye, porcelán heverésző juhásza, vécépumpája és egy csomag pókemberes szalvétája. Nagy becsben tartott egy vigyorgó malacokat ábrázoló cipőkanalat, amit a világutazó nagybátyjától kapott, és a világeért sem vált volna meg a nagymamája díjnyertes birsalmabefőttjétől.

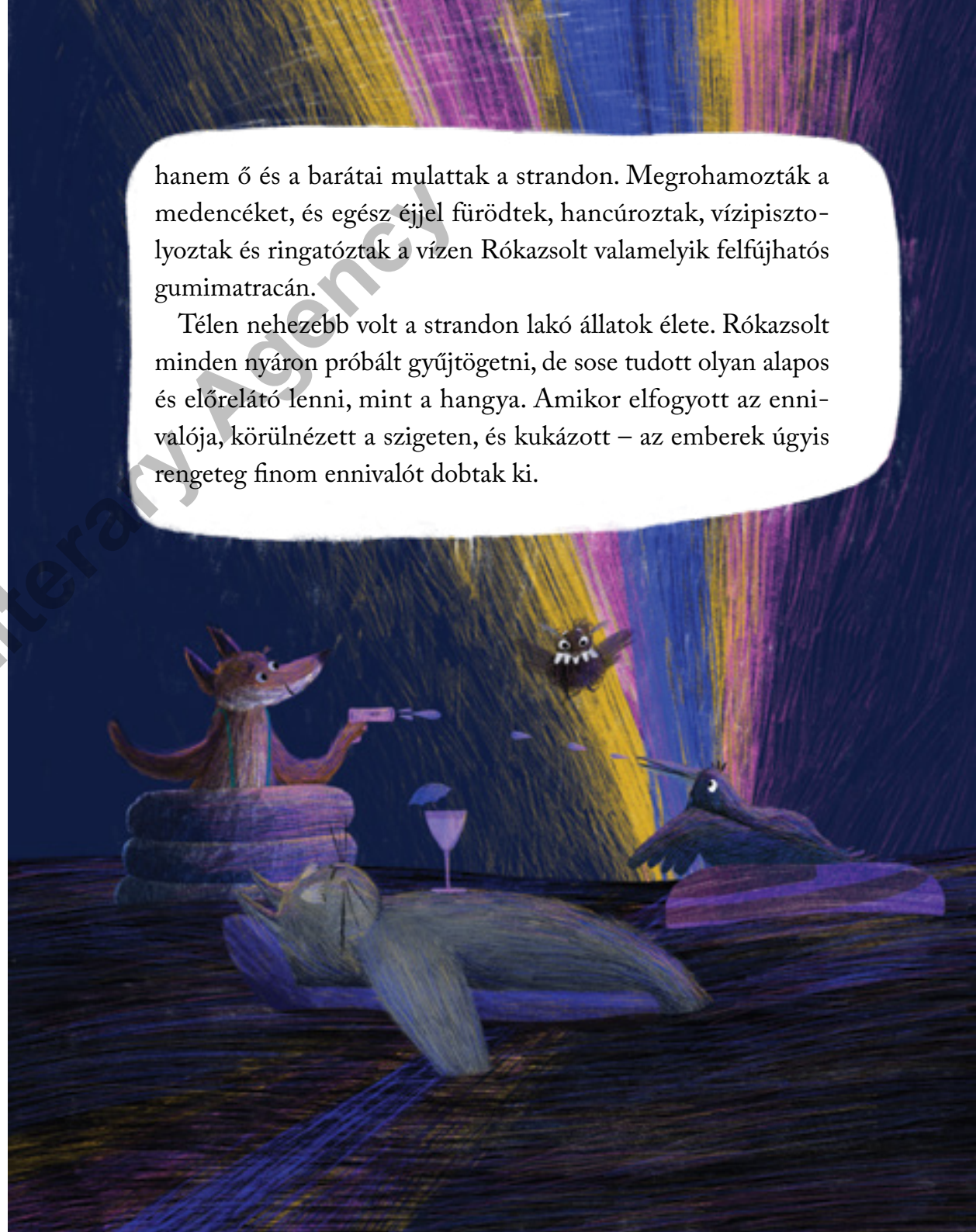
De minden mászt bőkezűen osztogatott. Ha a szigeten lakó állatoknak szükségük volt valamire, csak elmentek Rókaszolthoz, és körülnéztek. Mint egy áruházban, csak itt nem kellett fizetni.

Rókaszoltnak nyáron nagyon jó dolga volt. Esténként, ha a fürdővendégek elmentek, összeszedte a strandon a szemetet, és ezért cserébe a Sirály falatozótól kapott ennivalót: egy kis kolbászt, virslit, rántott húst, lekváros palacsintát... De a gyengéje a sajtos párizsi volt, bizony, a sajtos párizsinak nem tudott ellenállni.

És ha besötétedett, eljött az ő ideje! Nemcsak azért, mert éjszakai állat volt, hanem azért is, mert ilyenkor nem az emberek,

hanem ő és a barátai mulattak a strandon. Megrohamozták a medencéket, és egész éjjel fürödtek, hancúroztak, vízipisztolyoztak és ringatóztak a vízen Rókaszolt valamelyik felfújhatós gumimatracán.

Télen nehezebb volt a strandon lakó állatok élete. Rókaszolt minden nyáron próbált gyűjtögetni, de sose tudott olyan alapos és előrelátó lenni, mint a hangya. Amikor elfogyott az ennivalója, körülnézett a szigeten, és kukázott – az emberek ugyanis rengeteg finom ennivalót dobtak ki.

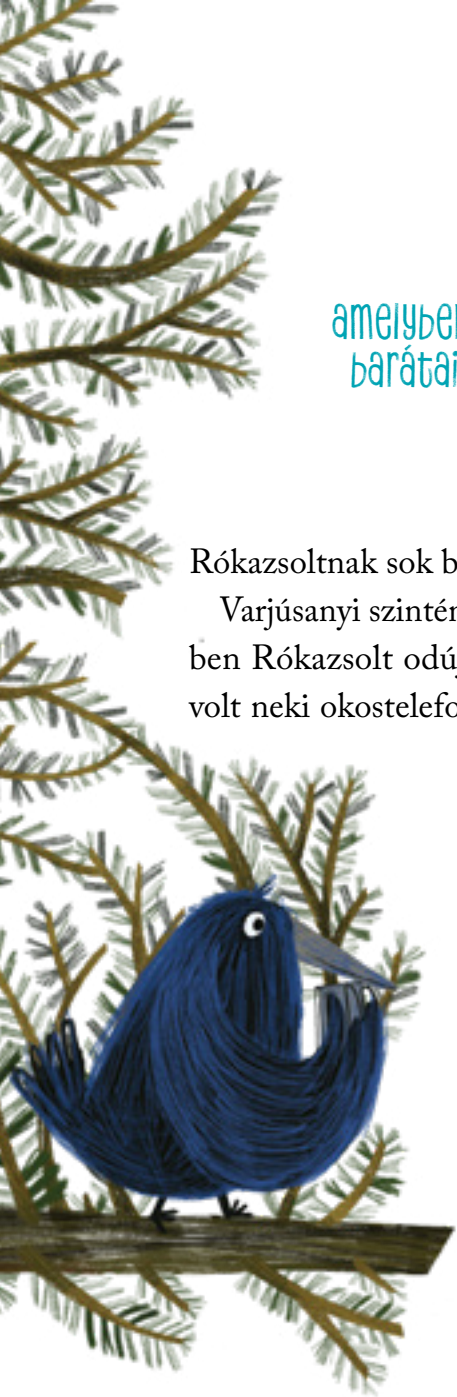

2. FEJEZET

amelyben megismerkedhetünk Rókaszolt
barátaival: a telefonossal, a törpével
és a számaözevgyei

Rókaszoltnak sok barátja volt.

Varjúsanyi szintén ott lakott a strandon, azon a fenyőn, amelyben Rókaszolt odúja is volt. Különleges madárnak számított: volt neki okostelefonja. Hogy miképpen került hozzá, találta-e vagy lopta, sosem derült ki. A barátai néha csúfolódtak vele emiatt: biztosan irigyelték, vagy csak szomorúak voltak, hogy Varjúsanyi gyakran csak a telefonjára – és nem rájuk – figyel. De azért haszna is volt a készüléknek. Egyszer például Varjúsanyi szólt, hogy el kéne halasztani a szokásos nyárzáró bulit, mert hatalmas vihar közeleg, látta az időjárás-jelentésben. Egyszer meg találtak egy állatkertből szökött tatukölyköt, és Varjúsanyi derítette ki a guglival, hogy egyáltalán mit eszik.

Rókaszoltot Sárkányborihoz is szoros barátság fűzte. Sárkánybori – ahogy az a nevéből is látszik – sárkány volt, ám annak nagyon-nagyon kicsi. De tényleg. Mert mire gondol az ember, amikor azt hallja, hogy egy sárkány kicsi? Hogy kisebb, mint egy elefánt, egy útjelző tábla vagy egy zsák krumpli. A legrosszabb esetben kisebb, mint egy tacsó. De Sárkánybori még az ujjamánál is kisebb volt: csupán akkora, mint egy légy.

Sárkánybori csak néha szomorkodott emiatt, mert voltak előnyei is annak, hogy ilyen kicsinek született. Például, mivel repülni is tudott, a legtöbb ember tényleg légynek nézte. Ennek köszönhetette, hogy világot látott: csak kiment a reptérre, elbújt az utasok dzsekijének a gallérja alá vagy egy szoknya korcába, és ő is felszállt a repülőre. Eljutott Londonba, Párizsba, Rómába... de arra volt a legbüszkébb, hogy régen, nagyon régen még Ukrajna fővárosában, Kijevben is járt.

Macskabalog is a strandon lakott, a jégkrémárushoz közeli platánfa odújában. De ő sosem mókázott együtt Rókazsolttal és a többiekkel. Különös szerzet volt, amolyan magányos farkas, vagyis magányos macska. Állítólag nem volt mindig ilyen. Akkor lett magának való és mogorva, amikor hosszú évekkel azelőtt eltűnt a felesége, Macskarozá. Ami úgy történt, hogy Macskarozá épp egy motorcsónak napsütötte orrán szundikált, amikor a hajó elindult.

Macskabalog azóta nem látta a feleségét. És hiába kérdezgetett boldog-boldogtalant, senki sem tudta, hogy hová ment a motorcsónak. Macskabalog pedig egyre jobban begubózott. Egyetlen szenvedélye maradt: a sajtosroló-sütés, a feleségének ugyanis ez volt a kedvence. Állítólag Macskabalog sajtos rolója volt a legjobb a városban, még a legelőkelőbb cukrászdákban sem lehetett ilyen finomat kapni.

3. FEJEZET

amelyben felbukkan Sári és Joli,
majd egy kis sajtos párizsi

Egy kora nyári délelőtt Rókazsolt álmosan kukucskált ki az odújából. Szép idő volt, de kicsit hűvös, alig lézengtek a strandon.

Rókazsolt ritkán hagyta el az otthonát strandszezónban, napközben. Nem szeretett az emberek, vagyis a felnőttek előtt mutatkozni, akik általában sipítoztak egy róka láttán, és elkezdtek seprűvel kergetni vagy a táskájukkal csapkodni. Ha nagyon muszáj volt kimozdulnia, Rókazsolt felvett egy műszörme kabátot, mert abban kutyának nézték.

Most is csak körül akart nézni a rejtekéből. Nem messze tőle egy család telepedett le, anya, apa és két kislány. A lányok törölközőbe csavarva dideregtek, a szájuk kék volt a hidegtől.

– Vi-vi-vissza akarok menni a ví-ví-vízbe – mondta a nagyobbik, a barna hajú, akit Jolinak hívtak.

– Én is! – mondta a kisebbik, a vörös hajú, akit Sárinak hívtak.

– Jó, csak először egyetek valamit! – felelte az anyukájuk. És ekkor...

...elővett egy „Óvjuk a környezetünket!” feliratú nejlonSZatyrót, tele szalvétába csomagolt szendvicsekkel. Rókaszolt rögtön tudta, mi lapul a félbevágott zsemlék között: sajtos párizsi! Imádta a sajtos párizsit, pedig az anyukája sokszor mondta, hogy abba még denevérszárnyat is raknak, és hogy nem szabad sokat enni belőle, mert egészségtelen.

Szóval Rókaszolt azonnal megérezte, hogy a két kislány sajtos párizsis szendvicset majszol. A következő pillanatban pedig már azon kapta magát, hogy veszi a műszörmés kabátját, és mászik ki az odújából. Nem tudta még, hogy mit fog tenni, csak azt, hogy közel akar kerülni a párizsis szendvicsekhez.

– De aranyos kutyus, mama, odamehetünk hozzá? – kérdezte Sári.

– Jé, hogy kerül ide egy kutya? Különös... – mondta az anyukája. – Menjetek nyugodtan, de ne túl messzire!

– Okézsoké! – kiáltotta Sári. – Gyere, Joli, te is!

Sári és Joli lassan közelített a kutyának látszó rókához.

– Szia, kutyus, megsimogathatunk? – kérdezte Joli.

Rókaszolt elhatározta, hogy őszinte lesz.

– Simogassatok, csakhogy én róka vagyok. De ez titok! – És egy pillanatra kidugta a farkát a kabát alól.

– Tényleg, és milyen cuki róka vagy! Engem Sárinak hívnak. És téged?

– Zsolt vagytok, Rókaszolt. És... nagyon szeretem a sajtos párizsit.

– Én meg Joli vagyok. És nagyon szeretem a zsiráfomat – szórította magához Joli a plüsszsiráfját.

– Képzeld, mi épp sajtos párizsis szendvicset eszünk! – lelkesedett Sári.

– Tudom – nyelt nagyot Rókaszolt.

– Kérsz? – kérdezte Joli.

– I-i-igen – meredt Rókaszolt a sajtos párizsis szendvicstre. Joli Rókaszolt elé tartotta a szendvicset. Zsolt mohón befalta.

– Az enyémet is kéred? – kérdezte Sári.

– Jó lenne...

– Rókaszolt, Rókaszolt, Rókaszolt! – ugrált Sári örömeiben. – Hozzunk még?

Rókaszoltnak kikerekedett a szeme. Alig hitt a fülének.

– Ti tényleg... – és itt nagyot nyelt – ...hoznátok még?

Sári és Joli viasszaladtak a szüleikhez.

– Aranyos a kutyus? – kérdezte az anyukájuk.

– Kérünk még szendvicset! – kiáltotta válasz helyett Joli.

– Már meg is ettétek? – ráncolta a szemöldökét az apukájuk. – Szalámis jó lesz?

– Nem, párizsis kell! – felelte Sári. – És mama, játszhatunk még egy kicsit a ró... a kutyával?

4. FEJEZET

amelyben sári és joli meglátogatja rókaszoltot
az otthonában, avagy mit tud egy egeres
karóra és egy békás szappanbuborék-fújó

Rókaszolt a fenyőfa tövében várta a lányokat.

– Már csak egy volt, de ezt neked adjuk – nyújtotta át Sári a párizsis zsemlet.

Rókaszolt azonnal felfalta a szendvicset, és hálásan nézett a lányokra.

– Ti nem szeretitek a sajtos párizsit?

– Szeretjük, de még van otthon, azt hiszem – felelte Sári. – Meg hát az anyukánk úgyis mindig azt mondja, hogy ne együnk belőle sokat, mert...

– Mert denevérszárnyat tesznek bele, és egészségtelen? – szakitotta félbe Rókaszolt.

– Igen, honnan tudod?

Rókaszolt nagyot sóhajtott.

– Nekem is van anyukám.

– Akarsz labdázni velünk? – kérdezte Joli Rókaszoltot.

Rókaszolt elgondolkodva körülnézett.

– Tudjátok, mit? Inkább gyertek velem, megmutatom az odúmat! Ott is labdázhatunk!

– Szuper! – ugrált Joli örömeiben, majd viasszaladt a szüleihez. – Mi most bemegyünk a gyerekmedencébe, jó?

– Rendben, de ne maradjatok sokáig! – kérte az apukája.

Rókaszolt odalopózott egy bokorhoz a nagy platánfa tövében, és intett a lányoknak, hogy kövessék, majd félrehajtotta az ágakat. Egy akkora bejárat tűnt elő, hogy még Joli is könnyen befért rajta.

Rókaszolt sorra megmutogatta az odúja helyiségeit a lányoknak. Megkínálta őket egy kis maradék Cappy gyümölcslevekből készült koktéllal, és megengedte nekik, hogy a vendégszobában levő hatalmas ágyon ugráljanak. Sőt, ő maga is csatlakozott. Aztán fociztak a labdázószobában.

– Sári, most már vissza kéne mennünk – sóhajtott Joli.

Sári fancsali képet vágott, de tudta, hogy a nővérének igaza van. Rókaszolt is elkomorodott.

– Kár, pedig még meg akartam mutatni a didzseridúmat. De vigyetek magatokkal valamit! Bármit választhattok, kivéve a vi-gyorgó malacos cipőkanalat és a nagymamám díjnyertes birs-almabefőttjét.

Sári egy szokványosnak látszó, egeres karórát választott, Joli pedig egy szokványosnak látszó, békás szappanbuborék-fújót.

– Szia, és köszö az ajándékokat! – köszöntek el a lányok. – Amikor legközelebb jövünk a strandra, akkor is itt leszel?

– Általában itt vagyok, látogassatok meg! És köszö a párizsit!

– Jó, majd hozunk még neked!

Sári és Joli lelkesedve tértek vissza a plédjükhöz.

– Jé, ti tényleg a vízben voltatok? Elég hamar megszáradtatok! – csodálkozott az anyukájuk.

– Mama, papa, nézzétek, mit kaptunk a... a... – akadt meg Sári.

– A kutyusnak a gazdájától! – fejezte be Joli.

– Nahát!

Joli és Sári ekkor még nem is tudta, hogy nem akármilyen ajándékokat kaptak Rókaszolttól. Később derült ki, hogy a szap-panbuborék-fújó soha nem fogy ki, akkor sem, ha véletlenül kiömlik. A karóra pedig mindennap figyelmeztette a viselőjét arra, hogy mikor jön el a pillanat, amikor odakinn felgyulladnak az utcai lámpák.

5. fejezet

avagy a plüsszsiráf esete a sajtos rolóval

Lassan leszállt az est, hűvösödött, már alig lézengtek a strandon. Sári és Joli is szedelőzködtek, de mielőtt elmentek volna, még integettek Rókaszoltnak, aki a fenyőfa mögül leskelődve nézte őket. Ideje volt, hogy nekilásson a szemétszedésnek, így aztán elindult a Sirály falatozó felé, hogy elkérje a büfés Józsitól a szemeteszsákot. Egyszer csak megtorpant. Nem messze attól a helytől, ahol Sári és Joli táborozott, egy plüsszsiráf hevert.

– Atyaég, hiszen ez Joli alvóállata! Itt felejtették! – kiáltott fel Rókaszolt. – De talán még nincsenek messze!

Visszarohant a fenyőfájához, és felkiáltott.

– Varjúsanyi, itt vagy? Varjúsanyi! – kiabálta.

– Itt vagyok – szállt le a pázsitra a madár. – Mi a hézag?

– Volt itt két kislány, és az egyikük, Joli, itt felejtette az alvózsiráfját. Ebből nagy baj lesz! Azonnal utánuk kéne vinni!

– Miért? Miért akkora baj ez? – értetlenkedett Varjúsanyi.
 – Tényleg nem tudod? Az alvózsiráfod nélkül aludni olyan, mintha... mintha letörnék alólad az ágot, amire ráülsz! – magyarázta Rókaszolt.
 – Jó, értem, de én most akkor mit csináljak? Azt se tudom, kikről van szó!
 – Talán még ott vannak a buszmegállóban! Könnyű felismerni őket: Sárinak vörös a haja. Gyere, vidd utánuk gyorsan! – És Rókaszolt visszaroht a plüsszsiráfhoz.
 Ám az alvóállatnak hűlt helye volt.
 – De hát az előbb még itt volt! Hova tűnhetett?
 Rókaszolt azt se tudta, hova legyen a csodálkozástól.
 – Na hol az a híres zsiráf? – kérdezte Varjúsanyi.
 – Nem tudom. De nem lehet messze – felelte Rókaszolt, majd a homlokát ráncolva töprengeni kezdett. – Figyelj, te kövesd Sárít és Jolit, siess! Derítsd ki, hogy hol laknak, addig én megkeresem és visszaszerzem a zsiráfot!
 – Oksa – mondta Varjúsanyi, és felröppent.
 Rókaszolt hátratett kézzel, gondterhelten járt körbe-körbe azon a helyen, ahol a zsiráfnak kellett volna lennie. Egyszer csak felzúmmögött mögötte Sárkánybori.
 – Szia, Zsolti, hát te mi a csudát csinálsz itt?
 Rókaszolt elmesélte a történetet.

– Szegény Joli! Én egy borsóból faragott babával alszom, nem is tudom, mihez kezdenék nélküle! – szörnyülködött Sárkánybori. – Nézzünk körül! Itt hagyta el? – kérdezte.
 – Igen, itt volt valahol, a jégkrémárus és a nagy platán között – morogta a róka.
 Rókaszolt és Sárkánybori egyszer csak egymásra néztek.
 – Macskabalog! – kiáltottak fel egyszerre.
 Elhatározták, hogy megkérdezik a platánfa odvában lakó Macskabalogot, tud-e valamit Joli alvózsiráfjáról.
 Bekopogtak az odúja ajtaján, de nem jött válasz. Dörömböltek hangosan, semmi. Próbáltak benyitni, de az ajtó zárva volt. Csak valami ütemes mormogás hallatszott ki.
 – Simán lehet, hogy hallja, csak nincs kedve kinyitni – sóhajtott Rókaszolt.
 – Várj, megnézem! – mondta Sárkánybori.
 Még szerencse, hogy Sárkánybori nagyon kicsi volt. A kulcslyukon át berepült Macskabalog odújába. Egy perc sem telt belé, már jött is vissza.
 – Ott a zsiráf! Rajta fekszik, és hangosan horkol! – kiáltotta felháborodottan.
 – És próbáltad felébreszteni? – kérdezte Rókaszolt.

– Mindent próbáltam! Kiabáltam neki, hogy egér van a spájzában, énekeltem neki, először a *Cirmos cica, hajt*, aztán hogy *Darabokra törted a szívem*, de a füle botját sem mozdította.

– Én ki tudnám szedni alóla a zsiráfot, de nem tudok bemenni. Te be tudsz menni, de nem tudod kiszedni alóla a zsiráfot – választa a helyzetet Rókaszolt. – Muszáj valahogy felébreszteni. Macskabalog, ébresztőőőőő! – ordította, majd fülelni kezdett.

De az odúból továbbra is csak horkolás szűrődött ki.

Rókaszolt elrohant, hogy zajkeltő eszközöket hozzon a raktárából. Volt egy Tanuló Kutyusa is, azon lejátszották a *Fej, váll, térd, lábacsk*a című számot. Fazékfedőket vertek össze. Rókaszolt megfújta a didzseridúját, de csak egy gilisztacsaládot zavartak fel: az apuka felháborodottan dugta ki a fejét a földből.

Mikor már kifogytak az ötletekből, megjelent Varjúsanyi.

Elmesélte, hogy a szigeten sétáló emberek között rögtön kiszúrta a vörös hajú Sárít. Vidáman szaladgált Jolival, aki ezek szerint még nem vette észre, hogy elveszett a zsiráfja. A szigetről kiérve felszálltak a villamosra, Varjúsanyi pedig uzsgyi, a villamos után. A Blaha Lujza téren szálltak le. Egy darabig még kanyarogtak a nyolcadik kerületi utcákban, majd bementek egy régi, kissé romos bérházba. Varjúsanyi azt is kifigyelte, hogy melyik lakásban laknak.

Most Sárkányborin és Rókaszolton volt a sor. Elmesélték, hogy mi történt Joli alvózsiráfjával.

Varjúsanyi is elkezdte törni a fejét, jó hangosan bekárogt Macskabalog odújába, de hiába.

Ekkor Sárkányborinak felcsillant a szeme.

– Várjatok! – kiáltotta, és berepült az odúba. Nemsokára motoszkálás hallatszott a platánfából, és csikorogva kinyílt az ajtó. Sárkánybori röppent ki rajta.

– Hogy csináltad? – kérdezte Rókaszolt és Varjúsanyi álmélkodva.

– Csak a fülébe súgtam, hogy úgy ennék egy kis sajtos rolót – vigyorgott Sárkánybori. – És megígérte, hogy mindjárt ideadja a zsiráfot, csak még megnézi, van-e elég lisztje.

Ebben a pillanatban kirepült az ajtón Joli zsiráfja. És meghalották Macskabalog mély, rekedt hangját:

– Zsoltikám, hozzá már lécci helyett egy másik plüss a gyűjteményedből! Olyan jó volt hozzábújni – mondta, és egy kicsi lisztfelhő szállt ki az odújából.

Varjúsanyi a csőrébe vette a plüsszsiráfot, és elindult vele a nyolcadik kerületbe.

Joli örömeiben táncot járt, amikor Varjúsanyi berepült hozzájuk az alvózsiráfjával. Sári odament a madárhoz, megsimogatta

fényes, fekete tollait, és megígérte, hogy még sokszor visszamennek a strandra.

Macskabalog eközben annyi sajtos rolót süttött, hogy a sziget összes állatának jutott belőle.

6. fejezet

amiben felbukkan egy levél,
ami egy krokodil szájában is járt

Telt-múlt a nyár. Joli és Sári sokszor meglátogatta Rókaszoltot, Varjúsanyit és Sárkányborit. És nemcsak a strandon tudtak találkozni, hanem bárhol a szigeten: például a játszótéren, a romoknál vagy a réten. Rókaszolt ugyanis adott egy varázssípöt a két kislánynak. Ha belefűjtak, a barátjuk rögtön tudta, hogy Joli és Sári a közelben van, és azt is, hogy hol.

A szüleik kissé csodálkoztak, hogy a gyerekek mindig és mindenáron a szigetre akartak menni, de nagyon örültek, hogy újabban milyen ügyesen tudnak már egyedül játszani. Néha egészen

hosszú ideig nem bukkantak fel: nem nyafogtak, hogy éhesek, hogy unatkoznak, hogy miért nem hoztak homokozókészletet vagy hogy lökje már őket valaki a hintán.

Egy szép nyári vasárnap épp a romok felé tartott az egész család. Anya és apa jócskán lemaradtak, Joli és Sári elől száguldozott rollerrel. Még nem szóltak Rókaszoltnak, de már alig várták, hogy letelepedjenek, és megfújhassák a sípot.

De egyszer csak arra lettek figyelmesek, hogy egy sirály vergődik a levegőben, és épphogy meg tud kapaszkodni a sétány fölé hajló fa ágában. A kimerülten pihegő madár tartott valamit a csőrében.

Sári megállt, és kíváncsian felnézett a sirályra.

– Mi van nálad? Sajt? – kérdezte.

– Nem. Egy levél – felelte a sirály, mire egy viharvert boríték hullott le a csőréből, és megakadt lejjebb egy ágon. – A kutyafáját, mindig elfelejtem, hogy nem szabad kinyitni a csőröm. De hát mit lehet várni egy sirálytól – dohogott –, aki nem postagalamb, ugyebár.

– Akkor hogy került hozzád a levél? – kérdezte Joli, miközben felugrált, és próbálta elérni az ágot, amin a boríték landolt.

– Ne is mondd, egy krokodil könyörgött, hogy hozzam el! Gondolj bele, Afrikától idáig repültem! Eszem ágában sem volt postagalambkodni, de folyton rágta a fülem a vén ragadozó, hogy ilyen meg olyan röptű, ilyen meg olyan csodálatos sirály vagyok, aki majd elviszi a messzi Magyarországra az ő legkedvesebb, öreg barátjának a levelét, igaz, hogy hiányzik belőle, mert a felesége, mármint a krokodil véletlenül leharapott és lenyelt belőle egy darabot, de nagyon fontos, hogy a maradékot kézbe-sítsék... – A sirály hatalmasat ásított, egyre lassabban beszélt. – A végén beadtam a derekam. De hogy ennyire messze van... Hát én teljesen kikészültem... – És már bedugta volna a fejét a szárnya alá, hogy aludjon egyet, de Joli tovább kérdezősködött.

– És kinek szól a levél?

– Nem is tudom, valami Boltkaró vagy Zsókabolt vagy mi... – motyogta a sirály, és már aludt is.

– Rókazsolt! – kiáltott fel Sári. – Neki szól a levél!

A következő pillanatban Jolinak sikerült leráznia a borítékot az ágról. Igen ám, de épp ekkor biciklizett el mellettük egy hosszú, szőke hajú lány, és anélkül, hogy észrevette volna, a levél belehullott a csomagtartóján levő kosárba.

Anya és apa pont utolérte Jolit és Sarit.

– Anya, apa, ott megy egy barátunk levele! – kiáltott Joli.

– Muszáj utolérnünk azt a biciklist! – tette hozzá Sári. – Most nincs idő megmagyarázni, de higgyétek el, hogy muszáj!

Ha muszáj, hát muszáj, vont vállat apa, és tette készen körülnézett. Egy nyugdíjas házaspár küszködött a bringóhintójával a sétány szélén. A bácsi kiszállt belőle, és próbálta visszatolni a rozoga tákolmányt az aszfaltra. Apa odaugrott, és gyengéden kitessekelte a nénit is a hintóból.

– Elnézést, a lányaimnak muszáj utolérniük azt a biciklist! De ne tessék félni, mindjárt visszahozzuk! – És már fel is ugrott a bringóhintóra. – Szálljatok fel, gyorsan! – sürgette anyát és a lányokat.

– Was? Was? – értetlenkedett a nyugdíjas házaspár, de a bringóhintójuk már árkon-bokron túl járt.

7. fejezet

amelyben hőseink a saját városukban turistáskodnak

Apa, anya, Joli és Sári jó ideje üldözték a biciklist, de csak nem érték utol. Már majdnem a sziget végénél jártak.

– Gyerünk, gyerünk, még gyorsabban! – vezényelt apa.

A lányok teljes erejükből tekerték a pedált.

– Ott van! – kiáltott Joli, amikor az út egyik kanyarulatában kivillant a bokrok közül egy rózsaszín bicikli és egy hosszú, szőke copf.

– Meddig megy még ez a lány? – lihegte anya. – Csak nem hajt fel a hídra?

De a lány nem a híd felé ment, hanem letért az útról a nagy szállodánál. Üldözői még látták, hogy lelakatolja a bringáját, karjára veszi a kosarát, és bemegy a hotelbe a gazdasági bejáraton.

A lányok és a szüleik gyorsan leparkolták a hintót, és kiszálltak. Odarohantak az ajtóhoz, de az zárva volt.

– Számkódos... – sóhajtotta apa.

– És bevitte a kosarat – sóhajtott Sári is.

– Akkor menjünk be a főbejáraton! – javasolta anya. – Talán az étteremben dolgozik... Olyan pepita nadrág volt rajta, amit a szakácsok szoktak hordani...

Futva megkerülték az épületet, felrohantak a lépcsőn, és nagy dörrel-dúrral berontottak a bejáraton. Talán ez volt a baj, de az is lehet, hogy túl feltűnőek voltak a tollasütőikkel és a hűtőszekrényükkel, amiket végig magukkal cipeltek, mert az elegánsan öltözött, nagy darab londiner rögtön útjukat állta.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte hátratett kézzel, a sarkán billegve.

– Mi csak... – kezdte apa. – Tudja, mi szeretnénk... – hebegte. – Az van, hogy keressük az... – Nem tudta frappánsan és hihetően megfogalmazni, hogy mi történt. A londinernek felszaladt a szemöldöke, és várt.

Apa vett egy nagy lélegzetet, és újra nekikezdett:

– Képzelve, mi csak erre jártunk, és rájöttünk, hogy még sosem láttuk ezt a szép épületet belülről. – Közben a háta mögött integetett Sárinak, hogy slisszoljon be a hotelbe. Ő volt a legkisebb, így simán el tudott settenkedni a recepció pult mellett anélkül, hogy

észrevennék. – Milyen érdekes, az ember Budapesten lakik, és esze ágába sem jut megszállni itt, pedig tulajdonképpen micsoda szülőkörűség ez, nem igaz? Miért ne turistáskodhatna kicsit az ember a saját városában, ugye? Van az a mondás, hogy...

És apa csak beszélt és beszélt, miközben Sári észrevétlenül ellopakodott a recepciós pult mellett, és elindult az étterem irányába. A szíve a torkában dobogott. Meg fogja találni a lányt? Nem fognak rászólni, hogy mit keres itt? De egyelőre gond nélkül haladt az asztalok között. Kissé korán volt még a vacsorához: alig lézengett néhány vendég. A hatalmas terem végében egyszer csak kicsapódott egy ajtó. Az lehet a konyha! – gondolta Sári, és elindult arrafelé.

A konyhába érve dermedten bámulta a sürgés-forgást. Serpenyők sercegettek, fazekak rotyogtak, kések koppantak a vágódeszkán, a szakácsok és a kukták összevissza kiabáltak. Egy pincér majdnem keresztülesett Sárin.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte a kislánytól, miközben a karján egyensúlyozott tányérokat igazgatta.

– A... a nénikémet keresem! – motyogta Sári. – Ööö... rózsaszín haja és szőke biciklije van, és...

A pincér a szemöldökét ráncolta, de aztán a fejével egy másik ajtó felé intett.

– A Juditkáról beszélsz? Szerintem még ott van...

Sári benyitott az öltözőbe. A szőke hajú lány, azaz Juditka épp egy hajhálót csipeszelt a fejére. A kosara ott állt egy szekrény lábánál.

– Néni, néni! – kiáltotta Sári. – Kérjük szépen a levelünket!

Juditka megütközve nézett Sárira.

– A kosárban van a levelünk. Vagyis Rókaszolté, aki egy barátunk, de mi majd elvisszük neki!

Juditka még mindig nagy szemeket meresztett, de lehajolt, és belenézett a kosárba. Két fényes alma és egy bádog ételhordó között ott lapult egy kissé gyűrött boríték. Juditka némán megforgatta a kezében a levelet, majd átnyújtotta Sárinak.

– Köszönöm! – kiáltotta sugárzó arccal Sári, és elkezdett rohanni a hotel kijárata felé. A konyhában megint majdnem feldöntötte ugyanazt a pincért, az étteremben majdnem belegabalyodott egy uszkár pórázába, melyet egy méltóságteljes, nadrágkosztűmös hölgy vezetett. Alig bírt lefékezni, amikor megérkezett a hotel halljába.

– Mert ugyebár észre sem vesszük, és mennyi kincs mellett megyünk el! Itt van például ez a fotel is, az ember általában csak beleül, és meg se nézi, hogy milyen szép a... – magyarázta apa, miközben a londoner egyik lábáról a másikra állt. Apa ekkor

észrevette a vadul integető Sárit. – Nos hát, mi már mennénk is, köszönjük a figyelmet, viszontlátásra!

Fél órával később Joli, Sári és Rókaszolt már ott lapultak a romok mellett, egy bokor rejtekén. Anya és apa hitték is, nem is, hogy a levél jogos tulajdonosa egy róka, aki nem hajlandó a felnőttek előtt mutatkozni, és akivel lányaik pár héttel azelőtt ismerkedtek meg a strandon. De megelégedtek azzal, hogy a levél igazi volt, és azt gondolták: hadd játszanak a kislányaik, bármiben törnek is a fejüket.

Rókaszolt csillogó szemmel forgatta a borítékot, amin nem volt feladó. Kivette és szétnyitotta a levelet, amiből le volt tépve egy darab.

– Leharapta egy krokodil – magyarázta Sári. – A sirály mondta, aki Afrikából hozta.

Rókaszolt átfutotta az első pár sort. A keze azon nyomban reszketni kezdett.

– Gólyagézabácsi, öreg barátom! – kiáltotta. – Végre hírt kaptam felőled!

– Ki az a Gólyagézabácsi? – kérdezték a lányok.

– Jól van – felelte Rókaszolt –, bár majd meghalok a kíváncsiságtól, mi áll a levélben, először elmesélem nektek Gólyagézabácsi történetét. Hogy ti is értsétek!

8. FEJEZET

amelyben Rókaszolt elmeséli Gólyagézabácsi történetét, és az is kiderül, hogy tudnak-e a hajók beszélni

Ez az egész hosszú évekkel ezelőtt történt.

Tudjátok, itt van nem messze az a kisállatkert, biztosan voltatok már arrafelé. Na, szóval, ott nemcsak szarvasok, nyulak, pónilovak meg azok a csiricsaré bundás tyúkok laknak. Hanem olyan madarak is, amik megsérültek vagy megbetegedtek, és bár már nagyjából meggyógyultak, a természetbe nem tudnak visszatérni. És itt jön a képbe kedves, öreg barátom, Gólyagézabácsi. Őt legénykorában megmérgezték, és emiatt lebénult. A madárkórházban megmentették az életét, de a szárnyát sosem tudta úgy használni, mint azelőtt. Nem bírt sokat repülni, nem bírt elmenni Afrikába, hogy ott töltse a telet, mint a többi gólya. Ezért került Gólyagézabácsi a kisállatkertbe, ahonnan szabadon ki-be járhatott, és kapott enni. De ő szeretett vadászni is. És imádta a strandot, főleg ősztől tavaszig, tudjátok, olyankor a medencékben a víz vonzza a békákat, siklókat és a kisebb halakat. Gólyagézabácsi mindig talált nálunk a fogára, vagyis a csőrére

való falatot. Így barátkoztunk össze, és mindig nagyon jókat beszélgettünk a hosszú téli esteken.

Egy késő őszi délután épp szalonnát sütöttünk az élmény-medence partján. Jóízűen falatoztunk, a hegyek mögé már lebukott a nap, a tűz már csak parázslott. Gólyagézabácsi egyszer csak felsóhajtott:

– Finom ez a szalonna, finom nagyon, hanem ha még egyszer az életben ehetnék afrikai sáskát! Ha még egyszer az életben láthatnám az afrikai naplementét! – nézett a távolba ábrándos tekintettel. – De hát hogy is tudnék én odáig repülni!

Amikor aznap éjjel nyugovóra tértem, még sokáig forgolódtam. Nem tudtam kivenni a fejből az öreg madár szavait, és azon töprengtem, hogyan segíthetnék neki eljutni Afrikába.

Másnap mindent elmeséltem a barátaimnak, Varjúsanyinak és Sárkányborinak.

– Miért nem megy repülővel? – kérdezte tudálékosan Varjúsanyi.

– Már hogy tudna repülővel menni? – kérdezett vissza Sárkánybóri, a tapasztalt utazó. – Láttál te már repülön gólyát?

Varjúsanyi csak a vállát vonogatta, még sosem ült repülön.

– Egy repülőre sosem jutna fel, de egy hajóra talán igen – vélte Sárkánybóri.

Aznap ennyiben maradtunk, de engem nem hagyott nyugodni a kérdés. Eszembe jutott, hogy a talált tárgyak raktárában van egy csomó régi atlasz. Másnap előbányásztam őket, és addig bújtam a térképeket, míg rá nem jöttem a megoldásra.

– Megvan! Ezt nézzétek! – fordítottam a térképet a barátaim felé. – Elindul végig a Dunán, ami a Fekete-tengerbe torkollik, aztán itt átmegy a Boszporusz-szoroson, jön a Márvány-tenger, majd az Égei-tenger, és innen már tényleg csak egy köpés Afrika! – mutogattam.

Sárkánybori a fejét csóválta.

– Ez mind oké, Zsolti, de ez nagyon hosszú út! Nincs olyan hajó, ami ezt végig bejárna. Innen legfeljebb a Fekete-tengerig tudna eljutni.

Igaza volt Sárkányborinak, de azért felvettem az ötletet Gólyagézabácsinak, aki nagyon belelkesült.

– De hiszen a gólyák amúgy is erre szoktak vonulni! Én is mindig ezen az útvonalon mentem Afrikába fiatalkoromban!

Így aztán Sárkányborival és Varjúsanyival elmentünk egy kikötőbe, hogy körülméleljünk egy kicsit, hátha találunk valami hajót, ami el tudja vinni Gólyagézabácsit legalább a Fekete-tengerig. A kikötőben volt néhány hajójavító műhely is, ahol mindenféle vízi járművet festettek és kalapáltak a munkások. Én köztük szaladgáltam a kutyajelmezemben, hátha megtudok

valamit. De semmi lényegesről nem beszélgettek, ráadásul amikor az egyik irodából észrevettek, ki akarták hívni rám a sintért.

Inkább visszavonulót fújtam, és elrejtőztem a bokorban.

Varjúsanyit meg főleg a falatozó munkások érdekelték, ott ólálkodott, és nyálcsorgatva hallgatózott mellettük. De ő sem tudott meg semmit, és hamarosan csatlakozott hozzám.

Sárkánybori viszont sokáig nem került elő. Már kezdtünk érte aggódni, amikor egyszer csak felbukkant.

– Találtam egy hajót! Találtam egy hajót! Két nap múlva indul innen! – zsiszegett lelkesen. – Egy közeli kikötőben meg fogják rakodni plüsslajhárral, orrszívó-porszívóval és sűrített tejjel, és egészen a Fekete-tengerig megy.

Leesett az állam.

– Hogy tudtad ezt kideríteni? Mi semmire se jutottunk...

– Hogy, hogy, hát beszéltem egy hajóval – vont a vállát Sárkánybori.

Azt hittem, rosszul hallok.

– Ez komoly? Te beszéltél egy *hajóval*? Hát tudnak a hajók beszélni? – értetlenkedett Varjúsanyi is.

– Már hogyan tudnának! Az autók, a buszok, a villamosok, a trolibuszok is tudnak... Én minden járművel tudok beszélni... – Sárkánybori melle dagadt a büszkeségtől. – Ja nem, a fogaske-rekűvel nem. De gyertek velem, győződjetek meg róla magatok!

Sárkánybori az öböl túlsó végébe vezetett minket, ahol egy kisebb uszály himbálózott a vízen. Az oldalára az volt festve, hogy SZILVIA. Varjúsanival mi csak csobbanásokat, loccsanásokat, reccsenéseket és roppanásokat hallottunk, de Sárkánybori rögtön fordítani kezdett.

– Szilvia megerősítette, hogy szívesen segít. Időközben azt is kitalálta, hogyan tudna Gólyagézabácsi észrevétlenül, potyautas-ként utazni rajta. Úgy, hogy végig ott lesz a legénység orra előtt! Mindössze úgy kell tennie, mintha ő lenne a hajóorrszobor! Ehhez elég, ha fél lábon álldogál a hajó orrában. Egyébként Szilvia a születésétől fogva arról álmodott, hogy egyszer neki is lesz hajóorrszobra, de hát az uszályépítőkbe nem szorult sok fantázia... – Itt Szilvia hosszan beszélt, szerintem Sárkánybori nem fordított le mindent. – No, mindegy. A lényeg, hogy szerinte simán el tudja vinni Gólyagézabácsit a Fekete-tengerig, és ott majd meglátják. Körbekérdezősködnék a kikötőben, vagy ilyesmi, hogy ki tudja tovább vinni.

Gólyagézabácsinak nagyon tetszett Szilvia ötlete, hogy hajóorrszobornak tettei majd magát. Azt a pár napot fél lábon is kibírja, legyintett nevetve.

Már másnap elindultunk a kikötőbe, mert Gólyagézabácsi nem tudott egyszerre nagy távolságokat megtenni. Estére értünk oda. Emlékszem, a kikötő már csendes volt, csak a házörző kutyák ugattak. Meg persze Szilvia sustorgása hallatszott.

Szilvia boldogan üdvözölte Gólyagézabácsit, és fontoskodva megjegyezte, annyiban változott a terv, hogy Baja városában is kikötnek, ahol meg fogják rakodni egy kis dughagymával is. Még sokáig beszélgettünk, aztán amikor elkezdett pirkadni, Gólyagézabácsi elfoglalta a helyét a hajó orrán. Büszkén feszített, mint egy szobor. Mi meg elrejtőztünk a kikötőben, és vártuk, hogy kifusson Szilvia.

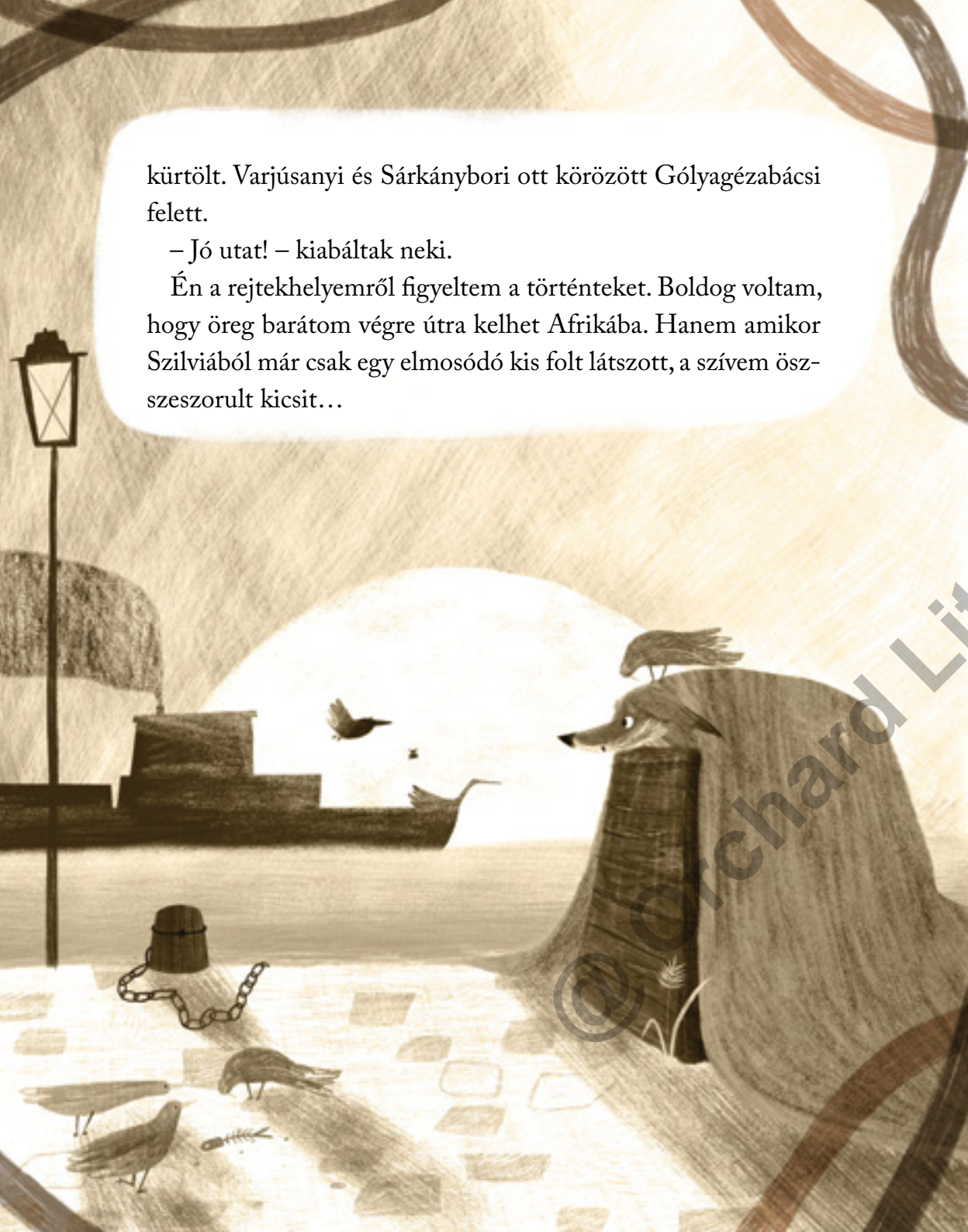
Nemsokára megérkezett a legénység.

– Te, ez a szobor azelőtt is itt volt? – hallottuk, ahogy a kapitány kérdezi az egyik matrózt.

– Nem tudom, kapitány, de olyan, mintha mindig is itt lett volna – vont a vállát a matróz. – Biztos a tulaj rakatta rá, tudja, milyen bolond...

– Egészen olyan, mintha igazi lenne... – motyogta a kapitány, de végül legyintett, és kiadta a parancsot az indulásra. Szilvia

kürtölt. Varjúsanyi és Sárkánybori ott körözött Gólyagézabácsi felett.

– Jó utat! – kiabáltak neki.

Én a rejtekhelyemről figyeltem a történeteket. Boldog voltam, hogy öreg barátom végre útra kelhet Afrikába. Hanem amikor Szilviából már csak egy elmosódó kis folt látszott, a szívem összeszorult kicsit...

9. FEJEZET

amelyben végre-vaiahára
előolvashatjuk a levelet

– Azóta semmit sem hallottunk Gólyagézabácsiról – fejezte be Rókaszolt a történetet. – Egészen mostanáig.

– Jaj, de izgalmas! – lelkendezett Joli. – Olvasd fel a levelet!

Kedves Zsolti, drága Barátom!

Remélem, levelem jó egészségben talál. Ha olvasod ezeket a sorokat, akkor szerencsésen megtalált téged irományom! Sajnálom, hogy eddig nem tudósítottalak. Mentségemre szolgál, hogy nehéz volt papírt és írószert szereznem, postásról nem is beszélve.

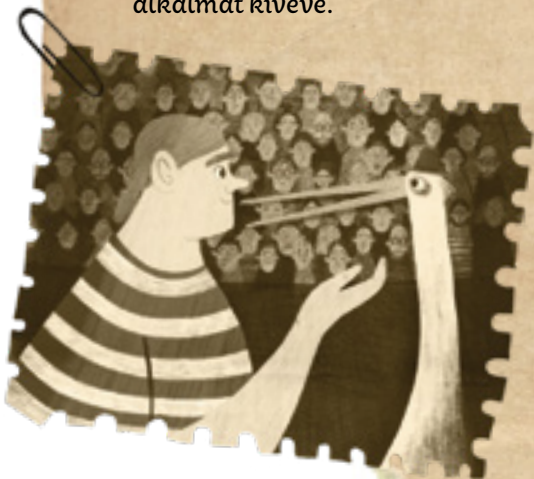
De mindenképp meg akartam írni neked, hogy mennyire hálás vagyok a segítségedért és a támogatásodért, és el akartam mesélni, hogy alakult a sorsom, miután elindultam a nagyvilágba Szilvia fedélzetén. Ott kezdem, ahol annak idején elváltunk egymástól.

Amikor felzúgott Szilvia motorja, attól rettegettem, hogy hevesen dobogó szívem még a végén leleplez. De az a néhány matróz rám

sem hederített. Legfeljebb csak vihorászva mutogattak, és fél lábon állva gúnyolódtak rajtam.

Hamar megszoktam a helyzetet. Nappal csak álltam és álltam fél lábon, aztán az éjszaka leple alatt, amikor a matrózok az orrukig se láttak a sötét vízen, elmentem ennivalót keresni magamnak. Elhiheted, Zsolti, egy percig sem unatkoztam. Sőt, a hosszú úton szép lassan megtanultam Szilvia nyelvét, aki persze folyóul is tudott. Jókat beszélgettünk: az öreg gólya, az öreg hajó és az öreg folyó.

Ha hallgatni akartunk, hát néztem a lassan tovatűnő tájat és a parti sétányon vagy az ártéri erdőkben bóklászó, játszó gyerekeket. Ha megláttak, mindig felderült az arcuk, és ugrándozni meg integetni kezdtek. Épp egy ilyen helyzetben buktam le a néhány fős legénység legdundibb és legkedvesebb tagja, Zoli matróz előtt. Tudod, Zsolti, mindig óriási kísértést éreztem, hogy visszaintegessek a gyerekeknek. De sikerült fegyelmeznem magam – egyetlen alkalmat kivéve.

Egyszer egy piros kabátos, kipirult arcú kislány integetett nekem. Épphogy megrezdült a szemem, épphogy megrebbeant a szárnyam, de Zoli matróz észrevette.

És végül ez volt a szerencsém. Zoli matróz ugyanis nemhogy nem árult el a többieknek, hanem még segített is! Bár nem beszélgettünk egymás nyelvén, szavak nélkül is megértettük egymást. Zoli matróz azt is kitalálta, hogy tovább szeretnék menni Afrikába. Mivel ő pedig dolgozni akart, elszegődött egy luxushajóra, ami egyenesen Egyiptomba tartott. A közös számunkkal jelentkezett, amivel esténként a gazdag turistákat szórakoztattuk: Zoli vezényletével pukedliztem, kelepelve megmondtam, hány éves vagyok, végül a csőrömmel csákót hajtogattam, és rátettem egy vendég fejére. Egyik este egy nemzetközi hírű gyógytornász kapta a csákót, aki

Rókaszolt felsóhajtott, és összehajtogatta a levelet.

– Kár, hogy hiányzik a vége! – mondta Joli ábrándos tekintettel.

– Annyi bizonyos, hogy Gólyagézabácsi eljutott Afrikába, evett sáskát, és legalább egyszer látta a naplementét – mondta Rókaszolt, és magában arra gondolt, hogy ki tudja, egyszer talán még viszont is látja öreg barátját. Bár erre azért elég kicsi az esély.

10. fejezet

amelyben Macskarozál elő is kerül,
meg nem is

Elmúlt a nyár, bezárt a strand, beköszöntött a szeptember. Az ős legelső borongós, hűvös, álmos délutánján Varjúsanyi izgatottan rontott be Rókaszolt odújába.

– Zsolti, Zsolti! Tudod, mit csiripeltek ma a madarak a zenélő szökőkútnál?

– Na mit? – nézett fel Rókaszolt a keresztretjtvényéből.

– Állítólag látták Macskarozált!

Rókaszolt kiejtette a kezéből a tollat. Macskarozál, Macskabalog felesége évekkel ezelőtt tűnt el. Elszundított egy motorcsónak napsütötte orrán heverészve, a hajó elindult, senki sem tudja, hová, Macskarozál pedig azóta nem tért vissza.

– Hol? – csóválta a farkát izgatottan Rókaszolt.

– Van valahol egy hatalmas, elhagyatott gyár, ha lefelé mész a Dunán. Ott látták többen is. Állítólag egy gonosz boszorkány ejtette fogságba – felelte Varjúsanyi.

Rókaszolt felhúzta a szemöldökét.

– Ez sok mindent megmagyarázna. Szóljunk Sárkányborinak és Macskabalognak is! – pattant fel a karosszékéből. – Azonnal oda kell mennünk!

Macskabalog azonban előbb ragaszkodott hozzá, hogy süssön egy adag sajtos rolót. Ez volt ugyanis Macskarozál kedvence. Még forró volt a sütemény, amikor Macskabalog gondosan becsomagolta egy piros pöttyös kendőbe, és berakta egy kis kosárba.

Varjúsanyi és Sárkánybori a levegőben, Macskabalog és Rókaszolt a folyón, egy rozzant, felfordított esernyőn csónakázva közelítette meg a gyárat.

Amikor megérkeztek, a négy jóbarát csodálkozva nézett körül. Még sosem jártak hasonló helyen. Égbe szökő kémények és nagyra nőtt akácfák, mindent behálózó csövek, összefirkált falak, repedezett aszfalt és a résekből kibújó vadvirágok, ameddig a szem ellát. És néhány szép, felújított üzem, takaros táblákkal.

– Ez a gyártelep hatalmas! Hogy fogunk itt megtalálni egy macskát? – kiáltotta a magasból Varjúsanyi. – Még ha egy bálnát keresnénk...

Macskabalog kacsintott egyet.

– Ne aggódj, ez az illat majd idevonzza! – hajtotta félre a kendőt a kosaráról. – Rozál! Rozál! Édes kis Rózsikám, merre vagy?

De kérdésére csak a süvöltő szél felelt. Az egyik sarkon Rókaszolt megállt, és tágra nyílt szemmel fürkészte az utcaneveket:

– Színesfém utca... Rézmű utca... Ezek... – De befejezni már nem tudta, mert egyszer csak fejbe találta egy kissé rongyos és leeresztett focilabda.

Rókaszolt az ütéstől hátrabukfencezett, és lecsúszott róla a hózentrágerre. A labda pedig átrepült egy kerítés felett, és eltűnt a mögötte levő üres telken, a derékig érő gazban. Épp ekkor ért oda futva, lihegve két gyerek: egy magas, vékony, baseballsapkás fiú és egy apró, terepmintás nadrágot és kitaposott tornacipőt viselő kislány.

A fiú belerúgott egy fél téglába, ami az út szélén hevert.

– Ezt nem hiszem el, már megint! Soha az életbe nem szedjük ki onnan!

– Ezt is az iskolából hoztad, Brendon? – kérdezte zsebre dugott kézzel a kislány.

– Naná. Hétfőn akartam visszavinni – dűnnyögte Brendon.

A kislány ekkor észrevette Rókaszoltot és Macskabalogot.

– Odanézz! Ez egy... nem kutya, hanem... farkas... nem, róka! Ez az, róka!

Rókaszolt elvigyorodott.

– Kéritek a labdát? – És szó nélkül átbújt a kerítés lécei között. Megkereste a labdát, és kidobta a gyerekeknek.

– De jó fej vagy, köszí! – guggolt le a kislány Rókaszolthoz. – Én Vanessza vagyok, ez meg itt Brendon, a bátyám. Ti kik vagytok, és hogy kerültetek ide?

Rókaszolt mindenkit bemutatott, majd elmesélte, hogy egy macskát keresnek.

– És ti mit csináltok itt? – kérdezte Varjúسانی egy esővízzel teli betonvirágágyás peremén billegve a kislányt.

– Mi itt lakunk, a gyárban – felelte Vanessza.

– Ez komoly? Itt laknak emberek? – kérdezte csodálkozva Sárkánybori.

– Igen. Van egy munkásszálló nem messze innen – magyarázta Brendon.

– Szóval nem láttatok errefelé egy fekete macskát a farka végén fehér bojttal? – kérdezte kissé türelmetlenül Macskabalog.

– Nem is tudom, annyi macska van errefelé... – motyogta Brendon, de Vanessza felkiáltott.

– Én láttam! A kettes kapu környékén szokott járkalni! De vigyázzatok, ott lakik a boszorkány!

– Hol van az a kettes kapu? Megmutatjátok? – kérdezte reménykedve Macskabalog, és igyekezett leplezni, hogy picit azért megijedt ettől a boszorkánytól.

– Persze – felelte Brendon, és a labdáját a hóna alá csapva már indult is. A többiek utána.

– És nagyon gonosz ez a boszorkány? – érdeklődött útközben Macskabalog.

– Igen, és nagyon utáljuk – felelte Brendon. – Mindenféle gonosz átkokat szór.

– Megy az ember oviba, egyszer csak belelép egy ilyen átokba, és aztán kiesik a kabátzsebéből a legszebb kavics, amit valaha a Duna-parton talált – magyarázta Vanessza.

– Vagy felszólítják a suliban, és úgy kiszárad a torka, hogy meg se bír szólalni... – tette hozzá Brendon.

– Vagy érte jönnek a legkésőbb az oviba...

– Vagy elhagyja az ötszázast, amit az anyja adott kiflire...

– És képzeljétek, nem is úgy néz ki, mint egy boszorkány, hanem mint egy...

Ebben a pillanatban az egyik lyukas tetejű, omladozó gyáracsarnokból kirohant egy fekete macska, a farka végén fehér bojttal, és egyenesen beleszaladt Macskabalog karjába.

– Rozál, édesem, drága Rózsikám! – kiáltott fel Macskabalog.

– Megéreztem a sajtos roló illatát! – rebegte Macskarozá.

– Mit keresel itt? És miért nem jöttél haza? – kérdezte szemrehányóan Macskabalog. – Csinált veled valamit ez a boszorkány?

– A Banyabarbi? – Macskarozá lehajtotta a fejét, majd szomorúan felnézett. – Ó, drága szerelmem, tudod, hányszor próbáltam megszökni? De ahányszor odaértem a HÉV-megállóba vagy a Duna-partra, bodobáccsá változtam! A gonosz Banyabarbi megátkozott. Szégyenszemre vissza kellett kullognom hozzá, hogy változtasson vissza. Nem enged el, mert a boszorkányoknak

mindenképp kell egy igazi fekete macska, de önként persze senki sem akar az ő cicája lenni. És ha elvisz valahova, képes, és befesti a farkamon a fehér bojtot – dőlt a panasz Macskarozából.

Macskabalog egyre kétségbeesettebben hallgatta a feleségét. Brendon lábujjhegyre állva próbált belesni az üzem pókhálós, kitört ablakán.

– Ott alszik a Banyabarbi! – suttogta.

Rókaszolt és Macskabalog is felugrott az ablakpárkányra, hogy megnézhesse.

Egy rozzant karosszékekben ember nagyságú, hús-vérnek látszó Barbie baba horkolt. Csak fekete csúcsos süvege és fekete, tüllel díszített miniruhája utalt rá, hogy boszorkány.

– Tegnap éjjel boszorkányszombaton voltunk, úgyhogy most még aludni fog egy darabig. De ha felébred, meg kell csinálnom a reggelijét, és ki kell vasalnom neki a tegnapi Nemzeti Sportot.

Rókaszolt megveregette Macskabalog vállát.

– Ne aggódjatok, kitalálunk valamit! – mondta, majd Macskarozára nézett. – Semmiképp sem hagyunk itt, megígérem!

11. fejezet

amelyben kiderül, hogy mi mindenre jó
egy széf, ha tudjuk a kódját is

Macskarozáal még jól belakmározott a sajtos rolóból, mielőtt visszament Banyabarbihoz. A többiek – a négy állat és a két gyerek – igyekeztek eltűnni az üzem közeléből, nehogy a boszorkány gyanút fogjon. A munkásszálló mögött, az akácfák alatt telepedtek le.

– Ez a gonosz Banyabarbi jól kifundálta... – motyogta gondterhelten Rókaszolt.

– Ezek szerint akkor élesedik az átok, amikor Macskarozáal eltávolodik tőle... – zümmögte Sárkánybori.

– Ti nem tudtok varázsolni, ugye? – kérdezte a gyerekektől Varjúsanyi, mire ők szomorúan rázták a fejüket. – És véletlenül nem ismertek valami varázslót?

– Régebben azt hittem, hogy a portás bácsi az egyes kapunál varázsló. Mindig varázsolt nekem meggyes gumicukrot, de aztán láttam, hogy a Penny Marketben veszi – mesélte Vanessa.

Rókaszolt a homlokát ráncolta.

– Én ismerek varázslókat, de nagyon messze laknak innen...
– Akkor valami egészen más kell ide, nem varázslat – mondta Varjúsanyi.

Brendon egyszer csak felugrott.

– Fizika! Fizika kell ide! – kiáltotta, és elkezdett fel-alá járkálva hadonászni. – Például ha Macskarozáal olyan gyorsan halad, mondjuk, fénysebességgel, hogy nem tud hatni rá a varázs...

Vanessza büszkén nézett a bátyjára.

– Mindig azt mondja, ha megnő, mérnök lesz – suttogta Varjúsanyinak –, és annyi pénzt fog keresni, hogy vesz nekem egy kertes házat a Kisduna-parton, meg egy mopszot is...

– Vagy ha valami megvédi a varázslattól... – folytatta Brendon –, egy fal vagy egy... egy ólomköpeny vagy egy...

– Páncélszekrény! – vágta rá Varjúsanyi.

Brendon egy pillanatig értetlenül nézett a madárra. De aztán felcsillant a szeme.

– Ez az! A páncélszekrénynek vastag a fala! Ha abban vinnénk el innen Macskarozáalt, talán nem hatna az átok, és nem változna bodobáccsá! De lehet, hogy elég egy kisebb széf is! – mutogatott lelkesen.

Varjúsanyi máris az eladó páncélszekrényekről és széfekről szóló hirdetéseket böngészte a telefonján.

– Úgy látom, nem lenne rá elég az a 2435 forint, amit eddig összesen a strandon találtam.

Vanessza rámutatott egy fotóra a telefon kijelzőjén.

– Ilyen egy széf, vagy mi? Akkor ez tudom, micsoda! Tegnap azt játszottam, hogy apa főnöke bűnöző, én meg nyomozó vagyok, és mindenhova követtem. És láttam, ahogy berakott valami papírokat egy ilyen szekrénybe. De nem kulccsal működött, hanem egy ilyen kis kereket forgatott, és folyton az egyesnél állította meg.

– Vanessza, te zseni! Meg vagyunk mentve! – kiáltott fel Brendon. – És mekkora volt az a szekrény?

Vanessza vállat vont.

– Nem is tudom, talán a derekamig ért...

Sárkánybori bólogatott.

– Elég nagy ahhoz, hogy ne fogyjon el Macskarozáll levegője.

– És hol láttad azt a szekrényt?

– A régi raktárban. Egy rozzant hűtőszekrényben van, ami szerintem nem is működik.

– Ez az! – kiáltott fel diadalittasan Brendon. – Apának van kulcsa ahhoz a raktárhoz!

– Brendon, te el akarod lopni a páncélszekrényt? – kérdezte gyanakodva Vanessza.

– Dehogyan, csak kölcsönveszem. Vészhelyzet van, hugi. Nyugi. Apa főnöke vissza fogja kapni a páncélszekrényét.

– Várjatok! – szólalt meg Sárkánybori. – Hogy fogjuk elcipelni Macskarozállt abban a nagy és nehéz páncélszekrényben?

– Azt bízzátok rám! – legyintett Brendon. – Van arra is ötletem. Már csak a részleteket kell kidolgoznunk!

12. fejezet

avagy Száguidás a villás targoncával

Vanessa, Brendon, Rókaszolt, Sárkánybori és Varjúsanyi az éj leple alatt láttak munkához. Banyabarbinak szerencsére online boszorkánykonferenciája volt. Macskaroznál ilyenkor csak egy kis gyömbérporos lábfürdőt kellett készítenie a boszorkány parancsára, utána mindig volt pár nyugodt órája. Simán ki tudott lopódzni a Banyabarbi otthonául szolgáló, elhagyatott üzemből.

– És most hová megyünk, Brendon? – kérdezte Vanessa.

– Mindjárt meglátjátok – felelte Brendon, és elindult.

Útközben Rókaszolt, Macskabalog, Varjúsanyi és Sárkánybori egymás szavába vágva magyarázták Macskaroznak, hogy egy páncélszekrényben fogják kimenekíteni a gyárból. Így remélhetőleg nem változik bodobáccsá, amikor eltávolodik a boszorkánytól.

Amikor egy fémmegmunkáló üzemhez értek, Brendon lelassította a lépteit.

– A páncélszekrény pedig azon a villás targoncán fog utazni – mutatott a kerítésen túl egy kocsiszínre.

– Ez apa munkahelye! – rémüldözött Vanessa. – Innen lopjuk el? Vagyis innen nem lopjuk el, hanem innen vesszük kölcsön? És hogy jutunk be? – aggodalmaskodott.

– Ez az egyetlen dolog, amin még nem gondolkodtam. És elég magas ez a kerítés... – felelte töprengve Brendon.

Varjúsanyi felröppent.

– Belül csak egy retesz van! – tudósított a kerítés túloldaláról.

– Gond egy szál se! – rikkantotta Vanessa. – Brendon, te guggolj le, én felállok a válladra, megpróbálok bemászni, és belülről elhúzom a reteszt – ajánlkozott.

Néhány másodperccel később a kerítés kapuja nyikorogva kinyílt.

– Gyertek! – szólt Brendon a többieknek.

A fiú odalépett a villás targoncához, majd megpaskolta az oldalát. Egy fémhordón üres festékesdobozok heverték, Brendon kivett az egyikből egy befőttés gumival áttekert nejlonzacskót. Az indítókulcs volt benne.

– Indulás! – kiáltotta.

A targonca vezetőfülkéje egyszemélyes volt, de a két gyerek még éppen elfért rajta. Rókaszolt és Macskabalog az ölükben, Macskarozal a villára felvett raklapon utazott, Varjúsanyi és

13. fejezet

amelyben kiderül, hogy fog-e Macskarozálon
az átok, és regényt olvasnak a rendőrök

Nem sokkal később a villás targonca a csendes, kihalt utcákon robogott, rajta a gumipókkal ráerősített hűtőszekrény, benne a széf, abban meg Macskarozá, és a fedélzetén még jó pár utas.

Brendon tudott egy titkos kijáratot a gyárból, azon mentek, nehogy magukra vonják a portás figyelmét. Eleinte földutakon zötykölődtek, de aztán rátértek a HÉV mellett futó főútra, egyre távolodva a gyártól és a Banyabarbi átkától.

Nem sokan jártak az utcán ezekben az órákban, de a mellettük elhaladó autók mind dudáltak, mert a targonca hozzájuk képest nagyon lassú volt.

– Csak nehogy kifogyjon a benzin! – szólalt meg Brendon a műszerfalra pillantva.

Ebben a percben meghallottak egy szirénát. Vanessza felsikoltott.

– Biztosan rendőrök! És lehet, hogy utánunk jönnek!

– Jaj, ne! – kiáltott fel Macskabalog. – Utol fognak érni minket, és visszaviszik a széfet Rozállal együtt a gyárba!

– Az nem olyan biztos! – kiáltott Vanessza. – Taposs bele, Brendon, gyerünk!

Rókaszolt a fejét csóválta.

– Nem lesz ez így jó, mindenképp utolérnek minket...

– Hát szálljunk ki, és hagyjuk itt a targoncát! Talán már elég messze vagyunk így is, és nem fog hatni az átok – javasolta Brendon.

– Azt nem lehet, vissza kell vinnünk mindent oda, ahonnan elhoztuk! – vetette ellen Vanessza, de aztán meglátta Macskabalog kétségbeesett tekintetét. – Na jó, akkor írok egy üzenetet a rendőröknek. Ti addig szedjétek ki Rozált! – És addig koto-rászott az ülés alatt, míg nem talált egy darab papírt.

Brendon lefékezett. Rókaszolt a hűtőszekrényhez ugrott. Varjúsanyi és Sárkánybori idegesen körözött felettük. Macskabalog izgalmban a körmét rágta.

– Biztosak vagytok benne, hogy nem fog Rozál bodobáccsá változni?

De a többiek nem feleltek, el voltak foglalva Macskarozál kiszabadításával.

– Gyorsan, mindjárt ideérnek a rendőrök! – káromta Varjúsanyi. – Már majdnem a kanyarban vannak! Gyere, Sárkánybori, próbáljuk meg feltartóztatni őket!

És felröppentek. Varjúsanyi leereszkedett a rendőrautó motorháztetőjére, és vicces arcokat vágott, Sárkánybori pedig berepült a letekert ablakon, és belezümmögött a rendőrök fülébe.

A rendőrök teljesen összezavarodtak. Az egyikük idegesen csapkodni kezdett, amitől az autójuk majdnem letért az útról. Lassítottak.

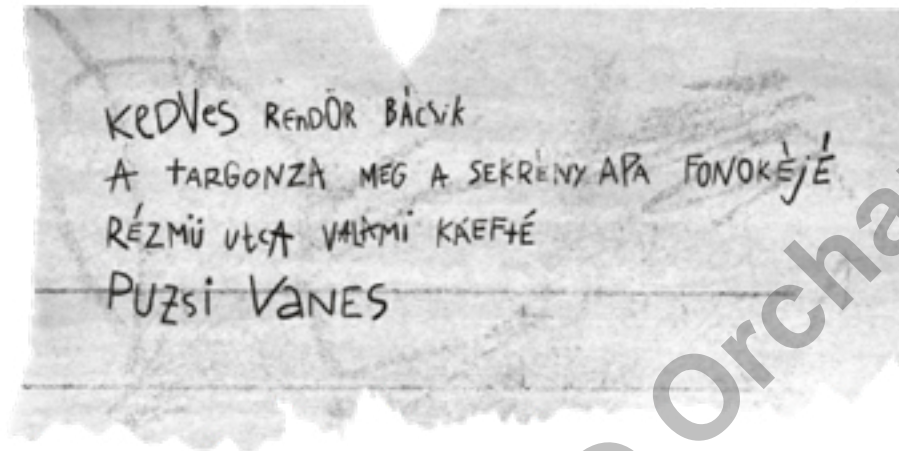
Rókaszoltnak és Brendonnak időközben sikerült kinyitni a széfet. Lélegzetüket visszafojtva várták, hogy mi rejtezik benne: macska vagy bodobács? Először csak néhány papír hullott ki belőle... Aztán... Elővillant egy fekete farkinca a végén fehér bojttal!

– Jaj, úgy szédülök, azt se tudom, merre van a fent meg a lent... – motyogta Macskarozál, miközben kitámolygott a széfből. Egyszer csak megtorpant. – Úristen, macska vagyok! Macska vagyok! Itt a négy lábam, a fülem és a farkam...! Az előbb is macska voltam, és most is macska vagyok! Még mindig macska vagyok! – ugrált a szédülésről megfélemedkezve. – Megmentettek! – ugrott Macskabalog nyakába, és összecsókolta a szerelmét.

– Most viszont menekülnünk kell, kedves Rozál – jelentette ki nyugodt hangon Rókaszolt. – A rendőrök a nyomunkban vannak.

– Gyertek be az erdőbe! – sürgette őket Brendon. – Vanessza, tedd már le azt a tollat, te regényt írsz a rendőröknek?

A rendőrautó épp akkor kanyarodott be az útra, amikor a csapat eltűnt a fák között. Mire a targoncához értek, a vezetőfülke már üres volt. A rendőrök döbbenten nézték a rakományt: a kitárt ajtajú hűtőszekrényt és a széfet. Egyáltalán nem értették, mi történt itt. Percekig csak álltak, és a fejüket vakarták. Hát még, amikor megtalálták Vanessza levelét!

14. fejezet

amelyben a hőseink kártyáznak,
és közben pillangók szüületnek

Telt-múlt az idő. Budapesten végképp beköszöntött a hideg, szeles, esős novemberi ősz. Sári és Joli egyre ritkábban tudta meglátogatni Rókaszoltot, de ha sikerült, roppant jól mulattak a strandon lakó társasággal, amihez újabban Macskarozál és az immár életvidám Macskabalog is csatlakozott olykor. Míg anya és apa azt hitték, hogy Sári és Joli a játszótéren játszanak, ők beszőktek a strandra, és megfürödtek az avarban. A világon az egyik legjobb móka volt a fákról vagy a medence korlátjáról beugrálni a puha levelek közé, aztán megmelegedni Rókaszolt odújában, és bóklászni a talált tárgyak termében.

Az egyik ilyen estén Joli és Rókaszolt épp régi fényképeket nézegetett, Sári pedig elmélyülten böngészett a talált tárgyak között. Egyszer csak egy díszes, fából faragott ládát húzott elő egy sötét zugból. Odacipelte a lámpához. A dobozra egy dzsungel képe volt faragva: papagáj és majom a fán, sokszirmú virágok, lopakodó tigris...

– Ez micsoda? – kérdezte Sári, végigsimítva a poros fedélen. Rókaszolt felnézett a családi fényképalbumból, amit épp böngészett.

– Jé, de rég láttam ezt a ládát! A világutazó nagybátyám hagyta itt. Ázsiából hozta talán – felelte Rókaszolt.

– És mi van benne? – kérdezte Sári, de a választ meg sem várva már fel is nyitotta a láda fedelét.

– Valami gubók, azt hiszem. Úgy volt, hogy majd visszajön érte a nagybátyám, de beleszeretett egy sivatagi rókalányba, és végleg letelepedett Afrikában. A jó ég tudja, mikor jön haza legközelebb.

Ekkor Varjúsanyi rontott be Rókaszolt odújába:

– Mit szólnátok egy parti Unóhoz?

– Azt, hogy pompás ötlet! – felelte lelkesen Sári, és a ládáról megfélelkezve rohant a kártyáért. Nagyon jó volt ugyanis Unóban.

Épp ő állt nyeresre, amikor egyszer csak halk zizegést hallottak a láda felől. Odafordultak: hopp, egy színpompás pillangó röppent ki belőle!

– Odanézzetek, ott is egy! – kiáltott fel Joli, és egy műfenyőre mutatott. Az egyik ágon gyönyörű, égszínkék lepke billegett. – És ott is!

Egy öreg, elnyűtt bőröndön zöld pöttyös pillangó pihent.

– Gyönyörűek! – tapsolt Sári.

– De hogy kerülnek ide? – ámult el Rókaszolt.

Varjúsanyi odalépett a ládához, és belenézett.

– Bábok! Bábok vannak benne, nem gubók! Egyszer láttam ilyet a YouTube-on! A bábokból keltek ki a lepkék, talán amiatt, hogy Sári nyitva hagyta a ládát, és fény érte őket... vagy már amúgy is kikeltek volna! – magyarázta izgatottan.

Varjúsanyi elővette a telefonját, hogy keressen egy lepkefelismerő applikációt.

– Nahát, ez egy... atlaszlepke! Ja, nem, hanem egy... – ráncolta a homlokát tanácstalanul. A lepkék túl gyorsan szálldosztak ide-oda ahhoz, hogy meg lehessen figyelni őket. Varjúsanyi végül legyintett, letette a telefonját, és csak csodálta a ládából tömegével kiröppenő pillangókat. Szépségesek voltak: kéken, zölden, sárgán, vörösen, ezüstösen csillogtak, némelyiknek pedig aprócska formák, szemek, foltok, csíkok rajzolódtak ki a szárnyán. Színpompájuk szinte bevilágította a félhomályos termet. Rókaszolt, Varjúsanyi és a két kislány szájtátva bámulták őket.

Rókaszolt elrohant Sárkánybóriért, ezt neki is látnia kellett.

Sári előrenyújtotta a karját, és azt mondta:

– Gyertek, szálljatok a kezemre! – És a pillangók mintha meghallották volna: egy kék és egy sárga lepke Sári kézfején landolt.

– Juhú, gyertek ide is! – kiáltotta Joli. Az ő kezére is leszállt egy pillangó.

15. fejezet

amelyben pillangók lelnék otthonra,
és rengeteg esernyő talál gazdára

Mire megérkezett Sárkánybori, a lepkék szinte ellepték a termet, olyan sok lett belőlük.

– Nézd, Bori, itt ülnek a kezemen! – szólalt meg Sári, mire a sárkány is leszállt a karjára.

– Maradjatok csendben, az egyikük mondani akar valamit! – figyelmeztette Sárkánybori a többieket.

Mindenki fülelni kezdett.

– Sziasztok, én Estella vagyok, a pillangók királynője. Nem tudjátok, merre találjuk a napot? Itt nagyon hideg van – mondta cérnavékony hangon a pillangó, és egy pillanatra megreszketett a szárnya.

– Hát a nap az... most nincs, mert este van, meg amúgy is, ez már az ősz, és hát ilyenkor... – felelte Sárkánybori.

– Mi az az ősz? – kérdezte ártatlan kíváncsisággal Estella.

– Ősz akkor jön, amikor elmúlik a nyár – magyarázta Joli.

– Mi az a nyár?

– Tyű, de gyagyák vagyunk! Honnan tudhatná egy trópusi pillangó, hogy mi az az ősz meg a nyár? – nevetett fel Varjúsanyi. – Ráadásul még be sem mutatkoztam. Varjúsanyi – mondta, és meghajolt.

Sorra mindenki elmondta a nevét, ami nagyon sokáig eltartott. Estellán kívül Rókaszolt csak annyit tudott megjegyezni, hogy a zöld-fehér csíkos pillangót Attilának, a bíborszínűt Mónikának, a halálfejeset pedig Szandrának hívják.

Estella ekkor felfedezte Rókaszolt nagymamájának otthonkáját, ami egy próbababára volt ráhúzva.

– De gyönyörű virágok! – kiáltotta lelkendezve, és odarepült.

– Gyere vissza, hadd nézzelek még! – kérlelte Sári, de Estella helyét boldogan foglalta el három másik lepke, akik rögtön beszélgetésbe elegyedtek a kislánnyal.

– Itt sincs nap – sóhajtott Estella. – Pedig azt hittem, hogy ezek a virágok a naptól lettek ilyen szépek.

– Az a helyzet, hogy ez nem a trópusok – magyarázta Varjúsanyi. – Ősz van, és egyre hidegebb lesz, most is szemerkél az eső, és az időjárás-jelentés szerint – vette elő a telefonját – még jó pár napig ilyen idő lesz, sőt, rosszabb. De maradjatok itt benn, mert kinn még hidegebb van!

– Még ennél is hidegebb? – kérdezte kétségbeesetten Estella. – És egyáltalán: mi az, hogy kint és bent?

Rókaszolt megpróbálta elmagyarázni, mire Estellának egyre jobban reszketett a szárnya.

– Nem maradhatunk itt örökké! Pár nap, és teljesen megdermedünk! Nem fogunk tudni repülni, és a végén bekap minket egy tigris vagy egy róka!

Rókaszolt felhördült.

– Én soha nem tennék ilyet!

– Jól van, nem rád értettem, bocs!

De Rókaszolt még mindig sértődött képet vágott, mire Estella átröppent a róka vállára, és megbillegtetette a szárnyát.

– Akkor is ki kell találnunk valamit! – susogta.

– Estellának igaza van. A pillangók nem maradhatnak itt sokáig. De ki sem mehetnek, mert esik az eső... – ráncolta a homlokát Varjúsanyi.

Rókaszolt karba tett kézzel, lepkékkel a vállán elkezdett felalá járkálni. Sárkánybori zümmögve követte. Joli és Sári az állat tenyerébe támasztva gondolkodott.

– Megvan! – kiáltott fel Joli. – A pálmaház az állatkertben! Ott télen is olyan meleg van, mint a dzsungelben.

– Pálmaház? – sóhajtott ábrándosan Estella. – Tele pálmákkal, páfrányokkal, illatos virágokkal?

– Igen, meg vannak színes papagájok is! – tette hozzá Sári.

– De hogy jutnak el oda? – kérdezte gondterhelten Varjúsanyi. – Nem mehetnek ki ebben az időben! Törékeny pillangók! Esik az eső, fúj a szél, hideg van...

– És nincs ilyen szép, vörös bundájuk, mint nekem – morogta Rókaszolt.

– Se fényes, fekete tollazatuk, mint nekem – szólalt meg Varjúsanyi.

– Se csillogó pikkelyeik, mint nekem – tette hozzá Sárkánybori.

– Vagy legalább dzsekijük és esernyőjük, mint nekünk... – töprengett a homlokát ráncolva Joli. – Tudom már! – kiáltott fel. – Mindegyik lepkének lesz saját esernyője! Magatok fölé tartotok egy lehullott falevelet, és így mentek el az Állatkertbe!

Egy kicsit biztosan fázni fogtok, de legalább ázni nem. Ott meg már hamar átmelegedtek. Sanyi, te oda tudod vezetni őket?

– Hogyne! Sokszor jártam arra, a madárházban lakik egy volt ovis csoporttársam.

– Egy lehullott falevelet? Esernyőnek? – kérdezett vissza Estella. – És jut mindenkinek? – nézett körül. A talált tárgyak termét teljesen ellepték a lepkék. Az ember azt hihette, hogy nem egy föld alatti barlangban, hanem egy virágos réten van.

– Hogy jut-e? – zümmögte Sárkánybori. – Odakinn minden telis-tele van lehullott falevéllel!

Estellának tetszett az ötlet, de azt mondta, szeretnének még pihenni egyet a nagy és nehéz út előtt. Sári és Joli leraktak és gondosan összegyűrték egy csomó fürdőlepedőt, hogy a pillangók elbújhassanak és egy kicsit átmelegedhessenek a redőikben. Aztán mindenkitől elbúcsúztak:

– Majd meglátogatunk titeket az Állatkertben! – ígérte meg Sári Estellának.

– És holnap legyetek nagyon ügyesek! – tette hozzá Joli. – Mi is találkozunk hamarosan! – fordult Varjúsanyihoz és Rókaszolthoz.

A lépcsőről még sokszor visszafordultak és integettek. Úgy érezték, hogy öreg néni korukban sem fogják elfelejteni, ahogy a barlang virágos rétté változik a színpompás lepkéktől.

Eljött a reggel. Varjúsanyi folyton leste, hogy milyen az idő, és amikor látta, hogy elcsendesedik az eső, felkeltette Estellát.

– Hahó, el kéne indulnunk, alig szemerkél az eső!

Estella ásított egy nagyot, és felébresztette a többi pillangót. Rókaszolt már kinn várta őket. Megmutatta a lepkéknek, hogyan kell maguk fölé borítani a leveleket a nyelvüknél fogva. Nemsokára hatalmas felhő kerekedett az őszi falevelekből és a pillangókból.

Aztán Varjúsanyi kimondta a vezényszót:

– Indulás!

Aznap kora hajnalban Budapest bizonyos utcáin, ha valaki odakinn járt, vagy csak kinézett az ablakon, különös jelenségnek lehetett a tanúja. Egy furcsa felhő vonult át az égen. Nem fehér volt vagy szürke, hanem az ősz színei keveredtek benne: rengeteg sárga, egy kevés barna és piros. Az emberek nem tudták mire vélni ezt, így aztán megvonták a vállukat, és továbbmentek. Ám aki egy kicsit hosszabban figyelte a felhőt, egy-egy pillanatra láthatta a falevelek alatt megcsillanó, színpompás pillangószárnyakat is.

Tartalom

1. fejezet	5	7. fejezet	30
<i>amelyben megismerkedünk Rókaszolttal és lakhelyével, és kiderül, hogy mit jelent főhősünk számára a sajtos párizsi</i>		<i>amelyben hőseink a saját városukban turistáskodnak</i>	
2. fejezet	8	8. fejezet	35
<i>amelyben megismerkedhetünk Rókaszolt barátaival: a telefonossal, a törpével és a szalmaözvegygel</i>		<i>amelyben Rókaszolt elmeséli Gólyagézabácsi történetét, és az is kiderül, hogy tudnak-e a hajók beszélni</i>	
3. fejezet	11	9. fejezet	43
<i>amelyben felbukkan Sári és Joli, majd egy kis sajtos párizsi</i>		<i>amelyben végre–valahára elolvashatjuk a levelet</i>	
4. fejezet	15	10. fejezet	46
<i>amelyben Sári és Joli meglátogatja Rókaszoltot az otthonában, avagy mit tud egy egeres karóra és egy békás szappanbuborék-fújó</i>		<i>amelyben Macskarozál elő is kerül, meg nem is</i>	
5. fejezet	19	11. fejezet	54
<i>avagy a plüsszsiráf esete a sajtos rolóval</i>		<i>amelyben kiderül, hogy mi mindenre jó egy széf, ha tudjuk a kódját is</i>	
6. fejezet	26	12. fejezet	58
<i>amiben felbukkan egy levél, ami egy krokodil szájában is járt</i>		<i>avagy száguldás a villás targoncával</i>	
		13. fejezet	62
		<i>amelyben kiderül, hogy fog-e Macskarozálon az átok, és regényt olvasnak a rendőrök</i>	
		14. fejezet	67
		<i>amelyben a hőseink kártyáznak, és közben pillangók születnek</i>	
		15. fejezet	72
		<i>amelyben pillangók lelnek otthonra, és rengeteg esernyő talál gazdára</i>	

@ Orchard Literary Agency